

V Slovenijo po nove priložnosti

Selili in preseljevali so se ljudje od nekdaj in tudi v današnjem času, ko se še posebej poudarja medkulturnost, je še vedno tako. Včasih je bilo preseljevanje najbolj znano pod reko »S trebuhom za kruhom«, kar je pomenilo, da je bil razlog za preseljevanje boljša zaposlitev ali zaposlitev nasploh, danes zanj uporabljamo različne izraze. Tudi v naših krajih je moč opaziti več priseljencev kot pred leti. Več se jih vključuje tudi v programe, ki jih organizira Večgeneracijski družinski center v Cerknici.

Slovenščina za tujce in večer s priseljenci

Julija Perko, vodja centra, potrди, da je temu tako. Center je letos julija praznoval prvo leto delovanja, tečaje slovenskega jezika za tujce, ki potekajo dvakrat tedensko, ob torkih in sredah, pa izvaja od začetka. Enkrat tedensko tečaj vodi **Teja Tekavčič**, domačinka, sicer učiteljica razrednega pouka; druga učiteljica prihaja s Postojne. Tekavčičeva pravi, da se število tistih, ki se želijo naučiti slovenskega jezika in pridejo na tečaj, povečuje. V skupini je bilo do sedaj največ štirinajst udeležencev. Učenje je prilagojeno različnim skupinam – glede na materni jezik. V centru tečaje posebej ne oglašujejo, da potekajo, se razve od ust do ust. V novembru so prvič organizirali tudi večer s priseljenci. Priseljenci s Kosova, Bosne, Dominikanske republike, Peruja, Argentine in Savdske Arabije so ob medsebojnem pogovoru in spoznavanju predstavili svojo kulinariko (npr. saudsko kavo in datlje, bosansko pito ipd.). Večer so popestrili različni plesi – salsa, bosanski kolo, ashe. Srečanje ni bilo namenjeno le priselencem, imelo je medkulturni značaj, saj so bili vabljeni tudi domačini.

Pridih Argentine, Peruja in Bosne v oazi miru

Marcos Žigart je v Slovenijo prišel v začetku letošnjega leta, januarja, iz Argentine, natančneje Buenos Airesa. Odločitve, da bo zapustil domačo deželo, ni bilo težko sprejeti. Preprosto si je rekel, da gre poskusit, tudi zaradi tega, ker

njegova starša živita pol leta v Buenos Airesu in pol leta v Grahovem. Starša sta namreč Slovenca; oče je Štajerec, mama Notranjka, rojena v Grahovem. Ko je bil mlajši, so tako doma govorili slovensko; ne veliko, nekaj pa. To je morda tudi razlog, da je njegova slovenščina danes skoraj tekoča. Ob prihodu v Slovenijo ni imel nobene težave; naslednji dan je šel že v službo, na Elgoline v Podskrajnik, kjer dela na področju robotike, iz česar je v Buenos Airesu tudi diplomiral ter se poklicno udeleževal.

Aprila so za njim prišli še žena **Andrea Spina**, štiri-letni **Fabricio** ter šestletni **Lucas**. Otroka sta takoj začela obiskovati v vrtec v Grahovem, žena, sicer vzgojiteljica, je ostala doma in se pričela učiti slovenskega jezika v Večgeneracijskem družinskem centru v Cerknici.

Slovenija je Marcosu že od nekdaj všeč, tudi na poročno potovanje sta z Andreo prišla sem, ostala sta poldrugi mesec. Nato sta jo obiskala še enkrat skupaj z otrokoma – prišli so na dopust. Z Andreo sta se spoznala pri štiriindvajsetih letih, v fitnesu, ko je treniral za triatlon. Zanimivo se mu zdi, da sta živela pol kilometra narazen, a se nista poznala. »To npr. tukaj skoraj ni mogoče, se vsi poznajo med seboj,« pravi. Njen oče, sicer Italijan, in njegova mati pa sta med vojno prispela v Argentino celo z isto ladjo, ob isti uri, isti dan. A drug za drugega nista vedela, dokler se ni začela plesti ljubezenska zgodba med Andreo in Marcosom.

Slovenija se mu zdi oaza miru. Najbolj mu je všeč, da gre do otroci lahko sami ven, na ulico; v Argentini namreč to ni mogoče. »Naša hiša v Buenos Airesu je ograjena z ograjo,

Marcos, njegova žena Andrea ter njuna sinova Fabricio in Lucas so se v Grahovo preselili iz Argentine.